



Προς αναζήτηση επαναστατικής ηγεμονίας στο νεολαιίστικο κίνημα

Στις 15-17 Φλεβάρη διεξάγεται το 12ο συνέδριο της ΚΝΕ. Σε απαιτητικές περιόδους όπως η σημερινή, τα συνέδρια των νεολαιίστικων οργανώσεων της Αριστεράς μπορούν να επανεμπνεύσουν ή να απογοητεύσουν, να περάσουν χωρίς να αφήσουν ίχνη, ή να χαράξουν νέες ελπιδοφόρες πορείες. Τόσο οι θέσεις του απερχόμενου κεντρικού συμβουλίου της ΚΝΕ, όσο και ο δημόσιος διάλογος που φιλοξενήθηκε στον Οδηγητή, αλλά πολύ περισσότερο η παρουσία των δυνάμεων της ΚΝΕ στο μαζικό κίνημα, αποδεικνύουν ότι **το νεολαιίστικο κίνημα έχει ανάγκη από μια άλλης ποιότητας πρόταση σε περιεχόμενο και μορφή, προκειμένου να βγει ανατρεπτικά στο προσκήνιο.**

Βρισκόμαστε σε μια **νέα πολιτική φάση** όπου σφραγίζεται από τη συστημική επιδίωξη για μακρόχρονη σταθεροποίηση του αντεργατικού μνημονιακού πλαισίου που δημιουργήθηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια, με οριακές παραχωρήσεις στην διαχείρισή του. Παρά τους υψηλούς τόνους κοινοβουλευτικής αντιπαράθεσης, όλες οι δυνάμεις του αστικού πολιτικού συστήματος, συμφωνούν (με μικροπαραλλαγές ως προς τις μορφές διαχείρισης) στην βασική διπλή αστική στρατηγική περί μεταμνημονιακής Ελλάδας. Από την μια, διατήρηση και ενίσχυση ενός **μόνιμου μνημονίου** δια των αιματηρών δημοσιονομικών πλεονασμάτων έως το 2060 (!!!) για μια νέα αντιδραστική ανάπτυξη του κεφαλαίου μέσω της αυξημένης κερδοφορίας και εκμετάλλευσης που εδραίωσε τα προηγούμενα χρόνια. Από την άλλη, επιδίωξη για **γεωστρατηγική αναβάθμιση της ελληνικής αστικής τάξης** στην ευρύτερη περιοχή, μέσα από την πλήρη συστράτευση με την πολεμοκάπηλη, επιθετική, τυχοδιωκτική πολιτική του αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλισμού, με βασικό μοχλό την συμφωνία των Πρεσπών για τα Βαλκάνια, αλλά και την οικοδόμηση του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα- Κύπρος- Αίγυπτος- Ισραήλ για την ανατολική μεσόγειο. **Όσο οι δυνάμεις της αριστεράς δεν κοντράρονται και με τους δύο πυλώνες της προωθούμενης αστικής πολιτικής, τόσο θα επιδρά πάνω τους η αστική πολιτική, είτε με «διεθνιστικό» είτε με «πατριωτικό» πρόσημο.** Υπό αυτή την έννοια είδαμε το πρόσφατο διάστημα δυνάμεις της αριστεράς να ανακαλύπτουν θετικές πλευρές στην συμφωνία των Πρεσπών, αλλά και άλλες όπως η ΚΝΕ να χάνουν από την οπτική τους τις επιδιώξεις της ελληνικής αστικής τάξης, να αποδέχονται σοβαρές πλευρές της κυρίαρχης εθνοκεντρικής ρητορικής και να πλειοδοτούν στην ανακάλυψη αλυτρωτισμών, αποκλειστικά βέβαια στις γειτονικές χώρες.

Το νέο σκηνικό που διαμορφώνεται **έχει ιδιαίτερη σημασία για τη νεολαία**, καθώς κυριολεκτικά και μεταφορικά υφίσταται μια κοινωνική γενοκτονία. Αποτέλεσε το πειραματόζωο όλων των αντιδραστικών αλλαγών σε εκπαίδευση και εργασία, είναι ο νο 1 υποψήφιος στα χακί για τα σχέδια περί «Ισχυρής Ελλάδας» στην περιοχή, ενώ συρρικνώθηκε ακόμα και δημογραφικά. Η **αθλιότητα αυτής της κατάστασης** και η **απουσία προοπτικής** δεν θα μείνει χωρίς απάντηση και μάλιστα χωρίς «ακραία απάντηση» από την πλευρά της νεολαίας. **Θα απαντηθεί είτε από μια απελευθερωτική, επαναστατική και κομμουνιστική σκοπιά, είτε από μια αντιδραστική, εθνικιστική, ρατσιστική και ακροδεξιά.** Το βάθος και ο τρόπος που συνειδητοποιείται αυτό το ιστορικό διακύβευμα κρίνει και τον χαρακτήρα των πολιτικών απαντήσεων που θα δοθούν. Ακριβώς επειδή σήμερα στη νεολαία κρίνεται πολύ περισσότερο από ότι στο παρελθόν το μέλλον του επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα, απαιτείται

αυτοτελής κομμουνιστική οργάνωση νεολαίας προκειμένου να συνδέεται με τις πολύπλοκες και ιδιαίτερες νεολαιίστικες αντισυστημικές διαθέσεις και να τις μετασχηματίζει σε ένα επαναστατικό ρεύμα, που θα βρει τους συμμάχους του στην εργατική τάξη. Πολύ περισσότερο που υπάρχει συγκεκριμένη και πλούσια εμπειρία και στο κίνημα στην χώρα μας, σε σχέση με αυτή την πλευρά. Αυτή η οπτική απουσιάζει εντελώς από την ΚΝΕ, η οποία ορίζει τον εαυτό της απλώς και μόνο ως εκλαϊκευτή της στρατηγικής του κόμματος στη νεολαία.

Σε αυτό το νέο τοπίο, απαιτείται μια **πολιτική πρόταση** όπου ενώ θα πρωτοστατεί στο άνοιγμα αγωνιστικών μορφών πάλης και επιβολής νικών γύρω από το σύγχρονο κοινωνικό ζήτημα στη νεολαία (μόρφωση, παιδεία, εργασία κ.α.), ταυτόχρονα θα έχει επίγνωση ότι η συνολική πανκοινωνική κατοχύρωση αυτών των αιτημάτων συνδέεται με την συνολική πάλη ενάντια στα μνημόνια, την κυβέρνηση, την ΕΕ και το ΔΝΤ. Οι αντικαπιταλιστικοί στόχοι πάλης (διαγραφή του χρέους, αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την Ε.Ε.) επομένως, δεν είναι στόχοι ζύμωσης γενικώς και αορίστως, αλλά αναγκαία προϋπόθεση ώστε τα εργατικά και νεολαιίστικα συμφέροντα να «σπάσουν» την ευρωμνημονιακή φυλακή. Είναι **στόχοι- κρίκοι της επαναστατικής τακτικής**, διαμέσου της οποίας «μεταβαίνουμε» από το σημερινό επίπεδο συνείδησης-δράσης της εργατικής τάξης, τους σημερινούς κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς, στο επίπεδο συνείδησης, και τους συσχετισμούς που μπορούν να ανατρέψουν τη βασική γραμμή πλεύσης του κεφαλαίου, να κλονίσουν την αστική κυριαρχία, και να φέρουν στο προσκήνιο επαναστατικά το πρόβλημα της εξουσίας της εργατικής τάξης, η οποία μπορεί να τους υλοποιήσει στο σύνολο τους. Δεν παραπέμπουν επομένως σε μια κυβέρνηση εντός του συστήματος, κάτι τέτοιο άλλωστε είναι αδύνατο στον σημερινό καπιταλισμό και στο περιβάλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η συλλογιστική αυτή απουσιάζει πλήρως από τις θέσεις του συνεδρίου της ΚΝΕ, ενώ άφθονες είναι οι παραπομπές αποκλειστικά και μόνο στα οικονομικά αιτήματα και στους οικονομικούς στόχους πάλης. Η μοναδική πολιτική διέξοδος που προτείνεται είναι η ισχυροποίηση του κόμματος στις κάλπες, ακολουθώντας την κλασική ιστορική συνταγή κομμουνιστικού βερμαλισμού στα λόγια, ρεφορμιστικής πολιτικής πρότασης στην πράξη.

Εμφανής είναι η **σύγχυση για μια σύγχρονη επαναστατική γραμμή στο αντιπολεμικό κίνημα**. Απουσιάζει η ανάδειξη των επιδιώξεων της ελληνικής αστικής τάξης στην ευρύτερη περιοχή ενώ ως βασικό αντιπολεμικό αίτημα προβάλλεται η άμυνα απέναντι σε πιθανό εισβολέα. Χαρακτηριστικό προς αυτή την κατεύθυνση είναι ο αντιδιαλεκτικός τρόπος προσέγγισης του Δοκιμίου Ιστορίας του ΚΚΕ, της περιόδου 1939-1949. Προφανώς είναι πολύ σημαντική η πείρα της διπλής επανάστασης της δεκαετίας του 40, το ξέσπασμα της οποίας αλλά και η ήττα της, καθορίστηκαν από τα όρια της τακτικής και της στρατηγικής του κομμουνιστικού κινήματος της εποχής. Για ποιο λόγο όμως μονοδιάστατα να αντλήσουμε συμπεράσματα από αυτή και μόνο την ιστορική περίοδο και όχι για παράδειγμα και από την ηρωική γιγάντωση του ΚΚΕ με τη στάση του ενάντια στην πολεμική εκστρατεία στη Μικρά Ασία, ή από τον πρωταγωνιστικό ρόλο των κομμουνιστών για το σκίσιμο των φύλλων επιστράτευσης το 74; Μάλλον η όψιμη εμμονή σε αυτή και μόνο την ιστορική περίοδο, σχετίζεται με μια υπόδειξη και της αντίστοιχης σημερινής στάσης στον πόλεμο (αμυνόμενη Ελλάδα- επιτιθέμενοι γείτονες), στάση που όμως που δεν μπορεί να είναι υπερϊστορική. Πρώτα και κύρια πρέπει να καθορίζεται από το χαρακτήρα του πολέμου σε μια ποιοτικά διαφορετική εποχή, τον ακριβή καθορισμό του αντιπάλου, αλλά και από την κομμουνιστική διεθνιστική στρατηγική.

Οι αντιφάσεις στην σχέση τακτικής- στρατηγικής συμπληρώνονται από μια γενικότερη ράθυμη και γραφειοκρατική προσέγγιση, σε σχέση με το πως οι ιδέες και οι πολιτικές γραμμές «κατακτούν τις μάζες», και αλλάζουν ανατρεπτικά τους συσχετισμούς. Απουσιάζει πλήρως μια **μαχητική λογική παρέμβασης στο κίνημα με όρους ανατροπής**, ακριβώς επειδή και η ευρύτερη στρατηγική της ΚΝΕ δεν είναι επαναστατική. Αυτή η πρακτική φάνηκε ανάγλυφα και στην πρόσφατη μάχη για να μην χύσουν το εθνικιστικό τους δηλητήριο οι φασίστες στα σχολεία, όπου η ΚΝΕ είχε αναντίστοιχη παρέμβαση σχετικά με τον όγκο και το εύρος των δυνάμεων της. Υπάρχουν καθοριστικές στιγμές για τις οποίες οι κομμουνιστές πρέπει να είναι σε ετοιμότητα, όπου δεν επιτρέπεται ολιγωρία και χρονοτριβή, και επίκληση

της έλλειψης προϋποθέσεων, αλλά απαιτείται αποφασιστική δράση.

Το ΚΚΕ έχει μια βασική αρχή από την οποία ξεκινά όλες τις σκέψεις και αναλύσεις του: ότι συμφέρει το κόμμα συμφέρει και τον λαό, αντί για το αντίθετο. Συνεπώς, **όλα αρχίζουν και τελειώνουν γύρω από το κόμμα, και η έννοια της κομματικής οικοδόμησης από αναγκαίο μέσο για τη νεολαία και το κίνημα της, μετατρέπεται σε αυτοσκοπό για την ενίσχυση του κόμματος- “φρουρίου”**.

Παράλληλα, αφού μόνο το κόμμα μπορεί να οργανώσει αποτελεσματικούς αγώνες, όλοι οι υπόλοιποι είναι εξ ορισμού καταδικασμένοι σε αποτυχία (αν δεν συνεπικουρούν τα σχέδια της αντίδρασης). Λογική συνέπεια αποτελεί επομένως η αδιαφορία για μορφές άσκησης πολιτικής από την ίδια την νεολαία, για μορφές ενοποίησης της κατακερματισμένης νέας εργατικής βάρδιας και της εργατικής τάξης συνολικά (πολιτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο), αλλά και η ενιαία-ισοπεδωτική κριτική όλων των διαφορετικών απόψεων στο κίνημα. Έτσι, και αυτό το συνεδριακό ντοκουμέντο καταλήγει αυθαίρετα «να κουνάει το δάχτυλο» σε ότι δεν ανταποκρίνεται στον ιδεότυπο της «καθαρής ταξικής πάλης».

Χρειάζεται επομένως άλλο κομμουνιστικό ρεύμα και πρόταση στη σύγχρονη νεολαία. Με επαναστατική φρεσκάδα, που θα θεμελιώνει τον κομμουνισμό στις σύγχρονες ανάγκες της νεολαίας και των εργαζομένων, και δεν θα τον ανακαλύπτει στην αναπαλαίωση του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Με επαναφορά της κομμουνιστικής στράτευσης στη νεολαία, όχι ως αυτοσκοπό αλλά ως μέσο για την συγκρότηση εκείνης της κοινωνικής και πολιτικής δύναμης που θα τα βάλει με τον αντίπαλο και θα νικήσει. Κόμμα για το κίνημα επομένως και όχι κίνημα για το κόμμα. Οριζόμενο υπό αυτή την πολιτική οπτική το κόμμα δεν καταργεί την μετωπική του πολιτική αλλά την αναπτύσσει περαιτέρω, ενώνει και δεν διασπά δυνάμεις στο μαζικό κίνημα. Η στρατηγική ενός σύγχρονου Κομμουνιστικού Κόμματος νοηματοδοτείται και κρίνεται στην καθημερινή του δράση. Εκεί είναι που όχι μόνο τίθενται εμπόδια υλοποίησης της αστικής πολιτικής, αλλά συνεχώς διαμορφώνονται ρωγμές στο αστικό στρατόπεδο και κλυδωνισμοί στην εδραίωση της αστικής εξουσίας. Γιατί το επαναστατικό κόμμα έχει βαθιά επίγνωση, ότι καμία δυσκολία των καιρών δεν αναιρεί τους σεισμούς του μέλλοντος, ότι ο κομμουνισμός είναι σήμερα η τάση αυτή που αναδύεται από τα πιο ανθρώπινα υλικά συμφέροντα των εργαζομένων και διεκδικεί την απόλυτη και μόνιμη ικανοποίησή τους. Αντίστοιχα η λειτουργία του είναι τέτοια που να αντιστοιχεί στον ιστορικό στόχο της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, χάρη στο οποίο ο εργάτης από εκτελεστικό όργανο μετατρέπεται σε άνθρωπο με πρωτοβουλία, από μάζα γίνεται ηγέτης και οδηγός, και από μπράτσα γίνεται μυαλό και θέληση. Επομένως η επαναστατική λειτουργία της κομμουνιστικής οργάνωσης αναπτύσσει και αξιοποιεί όλες τις δυνάμεις της οργάνωσης, και δεν μονιμοποιεί τον διχασμό χειρωνακτικής και διανοητικής εργασίας, οργανώνεται με βάση έναν πραγματικό και αυτοκριτικό διάλογο (όχι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της ηγεσίας) αλλά και με ενιαία υλοποίηση των αποφάσεων, που δεν θα εκφυλίζει τον διάλογο σε απλή ανταλλαγή απόψεων.

Στην σημερινή πραγματικότητα της οικονομικής και πολιτικής κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, της κρίσης των πολιτικών ρευμάτων και των οργανώσεων νεολαίας που κυριαρχούσαν στο παρελθόν και μέσα στην αντιφατική ριζοσπαστικοποίηση των νέων, **υπάρχει τεράστια δυνατότητα μιας νέας σύγχρονης κομμουνιστικής πρότασης και στράτευσης**. Σε αυτή την κατεύθυνση επιδιώκουμε να συμβάλλουμε με όλες μας τις δυνάμεις.

Ο Σπύρος Ρούμπας είναι μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της νεολαίας Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης

Πηγή: prin.gr